

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ **È È** **κατά ΕΛΛΑΔΑΣ**

(Προσφυγή αριθ. 64413/01)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

19 Φεβρουαρίου 2004

Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική σύμφωνα με τους όρους που προβλέπονται από το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης. Μπορεί να υποστεί τυπικές διορθώσεις.

-Ακριβές αντίγραφο.

Στρασβούργο, 19.2.2004

(υπογραφή) S. NIELSEN – Γραμματέας Τμήματος

Στην υπόθεση **È È** **κατά Ελλάδας,**

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας σε δικαστικό συμβούλιο αποτελούμενο από τους:

Κύριο P. LORENZEN, *πρόεδρο,*

Κύριο Κ.Λ. POZAKH,

Κύριο G. BONELLO,

Κυρία F. TULKENS,

Κυρία N. VAJIC,

Κυρία E. STEINER,

Κύριο Κ. HAJIYEV, *δικαστές,*

και τον κύριο S. NIELSEN, *αναπληρωτή γραμματέα τμήματος.*

Αφού διασκέφθηκε σε δικαστικό συμβούλιο στις 10 Οκτωβρίου 2002 και 29 Ιανουαρίου 2004,

Εκδίδει την πιο κάτω απόφαση, η οποία ελήφθη την τελευταία από τις πιο πάνω ημερομηνίες:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση έχει εισαχθεί με μία προσφυγή (αριθ. 64413/01) στρεφόμενη κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας, ένας υπήκοος της οποίας, ο κ. ÈÈ («ο προσφεύγων»), προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 13 Δεκεμβρίου 2000 δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης για την προστασία των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Ο προσφεύγων εκπροσωπείται από τον κ. Α. Κωνσταντάκη, δικηγόρο του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους απεσταλμένους του αντιπροσώπου της, κύριο Κ. Γεωργιάδη, σύμβουλο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και κυρία Γ. Σκιάνη, πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Ο προσφεύγων παραπονέθηκε, ειδικότερα, υπό το πρίσμα του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης, για την δίκαιη κρίση μιας διαδικασίας αποζημίωσης για την προφυλάκισή του.

4. Η προσφυγή ανατέθηκε στο πρώτο Τμήμα του Δικαστηρίου (άρθρο 52 §1 του κανονισμού). Μέσα σε αυτό, το συμβούλιο που

ανέλαβε να εξετάσει την υπόθεση (άρθρο 27 § 1 της Σύμβασης) συστάθηκε σύμφωνα με το άρθρο 26 § 1 του κανονισμού.

5. Στις 6 Δεκεμβρίου 2001, το συμβούλιο αποφάσισε να κοινοποιήσει στην εναγόμενη κυβέρνηση το παράπνομο που έλκεται από την δίκαιη κρίση της διαδικασίας και να κηρύξει την προσφυγή απαράδεκτη ως προς τα λοιπά.

6. Με μία απόφαση της 10 Οκτωβρίου 2002, το συμβούλιο κήρυξε παραδεκτό το υπόλοιπο της προσφυγής.

7. Τόσο ο προσφεύγων όσο και η Κυβέρνηση κατέθεσαν γραπτές παρατηρήσεις επί της ουσίας της υπόθεσης (άρθρο 59 § 1 του κανονισμού).

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

I. ΟΙ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

8. Ο προσφεύγων έχει γεννηθεί το 1958 και κατοικεί στην Αθήνα.

9. Στις 13 Φεβρουαρίου 1995, πέντε άτομα επιχείρησαν να ληστέψουν ένα υποκατάστημα της Εθνικής Τράπεζας της Ελλάδος, στο Παγκράτι. Η αστυνομία ανακάλυψε ένα δακτυλικό αποτύπωμα που ανήκε στον Φ.Τ. στο αυτοκίνητο που χρησιμοποιήθηκε για τη ληστεία. Η αστυνομία βρήκε επίσης μέσα στο αυτοκίνητο ένα κινητό τηλέφωνο που αποκάλυψε ότι, την προηγούμενη της απόπειρας ληστείας, ορισμένες κλήσεις είχαν γίνει προς τον προσφεύγοντα. Ο Φ.Τ. ήταν πελάτης του προσφεύγοντος, ο οποίος είχε συνεργείο αυτοκινήτων.

10. Στις 9 Ιουνίου 1995, η αστυνομία κάλεσε τον προσφεύγοντα να απαντήσει σχετικά με τις κλήσεις που βρέθηκαν στο κινητό τηλέφωνο του Φ.Τ. και να δώσει μερικές τρίχες μαλλιών προκειμένου αυτές να μπορέσουν να συγκριθούν με εκείνες που βρέθηκαν σε μία κουκούλα, η οποία χρησιμοποιήθηκε κατά τη ληστεία. Μετά από μία μικροσκοπική ανάλυση των μαλλιών, η αστυνομία κατέληξε ότι τα δύο δείγματα

παρουσίαζαν μεγάλες ομοιότητες και αποφάσισε την απαγγελία κατηγορίας κατά του προσφεύγοντος.

11. Στις 22 Σεπτεμβρίου 1998, ο προσφεύγων έλαβε στην παλαιά διεύθυνσή του μία κλήση να παρουσιαστεί ενώπιον του ανακριτή. Υπήρχαν σε βάρος του υπόνοιες για παράνομη κράτηση, παράνομη οπλοφορία και ληστεία. Εν τούτοις, αφού εν τω μεταξύ είχε μετακομίσει, θεωρήθηκε ως αγνώστου διαμονής και ο ανακριτής εξέδωσε ένα ένταλμα σύλληψης εναντίον του.

12. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι, ενώ το ένταλμα σύλληψης είχε ημερομηνία Σεπτεμβρίου 1998, η αστυνομία του τηλεφώνησε στο τέλος Φεβρουαρίου στη νέα διεύθυνσή του για να τον ενημερώσει ότι αποτελούσε το αντικείμενο ενός εντάλματος σύλληψης. Ο προσφεύγων παρουσιάστηκε αμέσως ενώπιον του ανακριτή, αλλά επειδή η δικογραφία είχε ήδη διαβιβαστεί στο Εφετείο λόγω του κακουργηματικού χαρακτήρα των πράξεων, ο προσφεύγων στερήθηκε του δικαιώματός του να καταθέσει ενώπιον του ανακριτή.

13. Ο προσφεύγων προφυλακίστηκε από την 1^η Μαρτίου 1999 μέχρι τις 31 Ιανουαρίου 2000, ημερομηνία κατά την οποία απολύθηκε υπό όρους.

14. Στις 15 Ιουνίου 2000, το κακουργιοδικείο της Αθήνας αθώωσε ομόφωνα τον προσφεύγοντα. Εν τούτοις, εκτίμησε ότι αυτός δεν είχε δικαίωμα αποζημίωσης για την προφυλάκισή του. Δεν αιτιολόγησε την απόφασή του πάνω στο σημείο αυτό.

II. ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΕΦΑΡΜΟΣΤΕΟ ΔΙΚΑΙΟ

15. Ο Κώδικας Ποινικής Δικονομίας περιλαμβάνει τις ακόλουθες εφαρμοστέες διατάξεις:

Άρθρο 533 § 2

«Όσοι κρατήθηκαν προσωρινά και κατόπιν αθωώθηκαν με βούλευμα δικαστικού συμβουλίου ή με απόφαση ενός από τα δικαστήρια της παρ. 1 έχουν το δικαίωμα να ζητήσουν αποζημίωση

κατά την παρ. 1, αν από τη διαδικασία προέκυψε ότι δεν τέλεσαν την αξιόποινη πράξη για την οποία κρατήθηκαν προσωρινά ή ότι δεν υπάρχει γι' αυτό κάποια βάσιμη ένδειξη (...).»

Αρθρο 535

«1. Το δημόσιο δεν έχει υποχρέωση για αποζημίωση, αν εκείνος που καταδικάστηκε ή κρατήθηκε προσωρινά έγινε από πρόθεση ή βαριά αμέλεια παραίτιος της καταδίκης ή της προσωρινής κράτησης. Δεν θεωρείται ότι υπάρχει βαριά αμέλεια, αν δεν άσκησε ένδικο μέσο ή δεν πρότεινε ή δεν έφερε μάρτυρες για την υπεράσπισή του.

2. Η αξίωση αποζημίωσης για άδικη προσωρινή κράτηση μπορεί να μην αναγνωριστεί, αν η πράξη για την οποία έγινε ανάκριση ήταν πολύ ανέντιμη ή ανήθικη ή αν προκύπτει από τις περιστάσεις ότι εκείνος που κρατήθηκε προσωρινά προετοιμαζόταν να εκτελέσει αξιόποινη πράξη. Η αξίωση για αποζημίωση μπορεί επίσης να μην αναγνωριστεί αν ο κρατούμενος προσωρινά δεν είχε κατά τον χρόνο της προσωρινής κράτησης τα πολιτικά του δικαιώματα ή του είχαν επιβληθεί περιορισμοί διαμονής ή είχε καταδικαστεί προηγουμένως σε ποινή βαρύτερη από τη φυλάκιση και δεν είχε περάσει τριετία από την έκτισή της έως την προσωρινή του κράτηση.»

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΝΟΜΟ

Ι. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

16. Ο προσφεύγων παραπονείται διότι δεν είχε την ευκαιρία να ακουστεί πάνω το ζήτημα της αποζημίωσης για την προφυλάκισή του. Το κακουργιοδικείο εξέτασε αυτεπάγγελτα το ζήτημα της ευθύνης του Κράτους για την προφυλάκισή του και δεν αιτιολόγησε με κανένα τρόπο την απόφασή του, αρνούμενο οποιαδήποτε αποκατάσταση. Ο

προσφεύγων ισχυρίζεται ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης, το οποίο έχει ως εξής:

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή δικάως (...), υπό (...) δικαστηρίου (...), το οποίον θα αποφασίση (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...)»

17. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι, σύμφωνα με το άρθρο 533 § 2 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας, η ύπαρξη μιας αθωωτικής απόφασης είναι η αναγκαία προϋπόθεση για την αξίωση μιας αποζημίωσης. Τη στιγμή κατά την οποία αγόρευσε ο συνήγορός του, το κρινόμενο ζήτημα ήταν εκείνο της ενοχής ή της αθωότητας του πελάτη του. Όμως, σε αυτό το στάδιο της διαδικασίας, δεν επιτρέπεται η κατάθεση αιτημάτων αποζημίωσης. Εξάλλου, ο προσφεύγων δεν μπορούσε να υποβάλει μεταγενέστερα ένα τέτοιο αίτημα για δύο λόγους: αφενός, μετά από μία αθωωτική απόφαση, η διαδικασία περατούται για τον κατηγορούμενο, ο οποίος δεν συμμετέχει πλέον στη διαδικασία και, αφετέρου, ένα τέτοιο αίτημα θα ήταν άνευ αντικειμένου διότι το δικαστήριο είχε ήδη κρίνει ότι ο ενδιαφερόμενος δεν έπρεπε να αποζημιωθεί.

18. Σε ό,τι αφορά την απουσία αιτιολογίας, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι από την απλή ανάγνωση της απόφασης προκύπτει ότι αυτή δεν αναφέρει κανένα στοιχείο πάνω στο οποίο το Δικαστήριο στήριξε την απόφασή του. Τέλος, το άρθρο 535 προβλέπει την μη καταβολή αποζημίωσης, αν αποδειχθεί ότι ο κατηγορούμενος είναι υπαίτιος για την προφυλάκισή του από πρόθεση ή βαριά αμέλειά του. Όμως, εν προκειμένω, το κακουργιοδικείο δεν υποστήριξε κάτι τέτοιο.

19. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι, ενώπιον του κακουργιοδικείου, ο συνήγορος του προσφεύγοντος αγόρευσε αμέσως μετά τον εισαγγελέα, αλλά δεν έθιξε το ζήτημα της αποζημίωσης για την περίοδο της προσωρινής κράτησης του πελάτη του. Ο συνήγορος του

προσφεύγοντος μπορούσε ακόμη να ζητήσει τον λόγο προς τον σκοπό αυτό μετά την έκδοση της απόφασης, κάτι που δεν έπραξε. Κατά συνέπεια, το γεγονός ότι ο προσφεύγων δεν διατύπωσε αίτημα αποζημίωσης οφειλόταν στην αδράνεια του δικηγόρου του.

20. Σε ό,τι αφορά την έλλειψη αιτιολογίας της απόφασης, η Κυβέρνηση υπογραμμίζει ότι η απόφαση, ακόμη και αν δεν περιέχει ειδική αιτιολογία, παραπέμπει στο άρθρο 533 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας. Εξάλλου, όπως προκύπτει από τις αποφάσεις του συμβουλίου εφετών, υπήρχαν σοβαρές ενδείξεις που άφηναν υπόνοιες ότι ο προσφεύγων είχε διαπράξει τις πράξεις για τις οποίες κατηγορούνταν και, για τον λόγο αυτό, συνέβαλαν στην προφυλάκισή του.

21. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι έχει ήδη υπογραμμίσει, με την ευκαιρία παρόμοιων υποθέσεων κατά της Ελλάδας, ότι καμία απόφαση δεν πρέπει να λαμβάνεται επί του ζητήματος της αποζημίωσης χωρίς να έχει επιτραπεί στον προσφεύγοντα να ακουστεί η υπόθεσή του από ένα δικαστήριο. Μία διαδικασία με την οποία ένα δικαιοδοτικό όργανο αποφαινεται επί των δικαιωμάτων αστικής φύσεως χωρίς να έχουν ακουστεί τα επιχειρήματα των διαδίκων δεν θα μπορούσε να θεωρηθεί σύμφωνη με το άρθρο 6 § 1 (*Γεωργιάδης κατά Ελλάδα*, απόφαση της 29 Μαΐου 1997, *Recueil des arrêts et décisions* 1997-III, σελ. 960, § 40 – *Καρακάσης κατά Ελλάδα*, αριθ. 38194/97, § 26, 17 Οκτωβρίου 2000). Εξάλλου, στις αναφερόμενες υποθέσεις, το Δικαστήριο έκρινε ότι η έκταση του καθήκοντος που έχουν τα δικαστήρια να αιτιολογούν τις αποφάσεις τους μπορεί να ποικίλλει ειδικότερα ανάλογα με τη φύση της απόφασης. Το ζήτημα του κατά πόσον ένα δικαστήριο παρέβη την υποχρέωσή του να αιτιολογήσει την απόφασή του, σύμφωνα με το άρθρο 6 της Σύμβασης, δεν μπορεί να αναλυθεί παρά μόνον υπό το φως των περιστάσεων της υπόθεσης (*Γεωργιάδης κατά Ελλάδα*, όπως πιο πάνω, § 42 – *Καρακάσης κατά Ελλάδα*, όπως πιο πάνω, § 27).

22. Εν προκειμένω, το Δικαστήριο σημειώνει ότι, από τα στοιχεία του φακέλου, προκύπτει ότι το κακουργιοδικείο αποφάνθηκε αυτεπάγγελα πάνω στο ζήτημα του αν ο προσφεύγων είχε δικαίωμα σε αποζημίωση, γεγονός που εμπόδισε τον τελευταίο να υποβάλει ο ίδιος ένα αίτημα. Κατά δεύτερο λόγο, το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι το κακουργιοδικείο δεν έδωσε καμία αιτιολογία για να θεμελιώσει την απόφασή του για μη αποζημίωση, ενώ το άρθρο 535 § 1 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας αποκλείει την αποζημίωση μόνον στην περίπτωση κατά την οποία ο κατηγορούμενος ήταν υπαίτιος για την κράτησή του από πρόθεση ή βαριά αμέλειά του. Πράγματι, το Δικαστήριο περιορίστηκε στην αναφορά στο άρθρο 533 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας χωρίς να παρέξει άλλη αιτιολογία.

23. Επομένως υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.

II. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

24. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους επιτρέπει την ατελή μόνον επανόρθωση των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο επιδικάζει στον ζημιωθέντα διάδικο, εφόσον συντρέχει λόγος, μία δίκαιη ικανοποίηση.»

A. Ζημία

25. Ο προσφεύγων ζητεί ένα ποσό 45.127 ευρώ για την αποκατάσταση της υλικής ζημίας. Ειδικότερα, υποστηρίζει ότι, κατά τη διάρκεια της προφυλάκισής του, δεν μπόρεσε να ασκήσει το επάγγελμα του μηχανικού αυτοκινήτων, γεγονός που του προξένησε ειδικότερα μία αποθετική ζημία και μία απώλεια της πελατείας του. Για την

αποκατάσταση της ηθικής βλάβης του, ζητεί το ποσό των 1.400.000 ευρώ.

26. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι το αίτημα του προσφεύγοντος είναι «δυσανάλογο». Η απώλεια εισοδημάτων που προβάλλεται από αυτόν είναι «εσφαλμένη» και «αβάσιμη». Κατά συνέπεια, η Κυβέρνηση εκτιμά ότι η διαπίστωση της παραβίασης της Σύμβασης συνιστά μία επαρκή δίκαιη ικανοποίηση για οποιαδήποτε ζημία που υπέστη ο προσφεύγων.

27. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι το μοναδικό στοιχείο που πρέπει να ληφθεί υπόψη για την επιδίκαση μιας δίκαιης αποζημίωσης συνίσταται εν προκειμένω στο γεγονός ότι ο προσφεύγων δεν μπόρεσε να απολαύσει ενώπιον του κακουργιοδικείου των εγγυήσεων του άρθρου 6. Ειδικότερα, το Δικαστήριο κατέληξε εν προκειμένω σε μία παραβίαση της διάταξης αυτής, για τον λόγο ότι η άρνηση της επιδίκασης μιας αποζημίωσης στον προσφεύγοντα για την προφυλάκισή του δεν ήταν επαρκώς αιτιολογημένη. Δεν θα μπορούσε βεβαίως να εικάσει ποιά θα ήταν το ποσό που θα είχε επιδικαστεί, αν το κακουργιοδικείο είχε κάνει δεκτό το αίτημα αποζημίωσης του προσφεύγοντος, αλλά δεν κρίνει παράλογη τη σκέψη ότι ο ενδιαφερόμενος υπέστη μία απώλεια αληθινών ευκαιριών (*mutatis mutandis*, *Σακκόπουλος κατά Ελλάδας*, αριθ. 61828/00, § 56, 15 Ιανουαρίου 2004 – *Pelissier et Sassi κατά Γαλλίας*, απόφαση της 25 Μαρτίου 1999, *Recueil* 1999-II, σελ. 302, § 80). Σε αυτήν προστίθεται μία ηθική βλάβη την οποία δεν επαρκεί να θεραπεύσει η διαπίστωση της παραβίασης της Σύμβασης που αναγράφεται στην παρούσα απόφαση (*Dulaurans κατά Γαλλίας*, αριθ. 34553/97, § 43, 21 Μαρτίου 2000). Αποφαινόμενο κατά δίκαιη κρίση, κατά τις επιταγές του άρθρου 41, το Δικαστήριο επιδικάζει στον προσφεύγοντα το ποσό των 12.000 ευρώ.

B. Εξοδα και δικαστική δαπάνη

28. Ο προσφεύγων δεν υποβάλλει αίτημα για έξοδα και δικαστική δαπάνη. Κατά συνέπεια, δεν συντρέχει περίπτωση επιδίκασης κάποιου ποσού για την αιτία αυτή.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

29. Το Δικαστήριο κρίνει προσήκον να βασίσει το επιτόκιο των τόκων υπερημερίας στο επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.

2. *Αποφαίνεται ότι*

α) το εναγόμενο Κράτος οφείλει να καταβάλει στον προσφεύγοντα, μέσα σε τρεις μήνες από την ημέρα κατά την οποία η απόφαση θα καταστεί τελεσίδικη σύμφωνα με το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης, 12.000 (δώδεκα χιλιάδες) ευρώ για την αποκατάσταση της ηθικής βλάβης, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται ως φόρος πάνω στο ποσό αυτό,

β) ότι από τη λήξη της προθεσμίας αυτής και μέχρι την καταβολή, το ποσό αυτό θα προσαυξηθεί με τόκους υπολογιζόμενους με επιτόκιο ίσο με το επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, το οποίο θα ισχύει κατά την εν λόγω περίοδο, προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

3. *Απορρίπτει* το αίτημα της δίκαιης ικανοποίησης κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στη γαλλική γλώσσα και στη συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 19 Φεβρουαρίου 2004 κατ'εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του κανονισμού.

(υπογραφή)

Søren NIELSEN

Αναπληρωτής Γραμματέας

(υπογραφή)

Peer LORENZEN

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση του συνημμένου
εγγράφου από τα γαλλικά.

Αθήνα, 9 Μαρτίου 2004

Ο μεταφραστής

Αλέξανδρος Πετρουτσόπουλος